

ת"פ (נתניה) 5105-09-23 - מדינת ישראל נ' יובל פוגל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 5105-09-23 מדינת ישראל נ' פוגל

לפני: כבוד השופט גיא אבנן

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: יובל פוגל

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה

בשם הנאשם: עו"ד דרור שלום

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין. מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 30.8.23 בשעה 11:30 לערך הגיע הנאשם לחנות למכירת טלפונים בקניון "השרון" בנתניה, וביקש מהמוכרת (להלן: המתלוננת או נפגעת העבירה) לרכוש מכשיר טלפון מסוג סמסונג גלקסי s23 אולטרא בשווי כ-5,500 ₪ (להלן: הטלפון). כשהניחה המתלוננת את הטלפון על הדלפק, ביקש ממנה הנאשם לרכוש גם מטען. בעת שפנתה להביא מטען, נטל הנאשם את הטלפון ונמלט מהמקום. המתלוננת הבחינה בו והחלה לרדוף אחריו. במדרגות היציאה מהמבנה דחף אותה הנאשם והחל לרוץ. לאחר שיצא החוצה והגיע לרכבו שחנה בסמוך, הגיעה בעקבותיו המתלוננת, אשר שבה ודרשה ממנו להשיב את הטלפון. אז היכה אותה הנאשם במכת אגרוף בראשה, בעט ברגלה ודחפה. המתלוננת הצליחה להתעשת, וניסתה ליטול את הטלפון שנפל מידיו של הנאשם, אך הלה שב ודחף אותה בעוצמה לארץ. הוא חטף מידה של המתלוננת את מטען הטלפון בו אחזה, ונכנס למכוניתו. בשלב זה ניגשו אליו עוברי אורח, אשר ביקשו למנוע ממנו לברוח, כשלשם כך ניקבו אחד מצמיגי מכוניתו, ופתחו את דלת מושב הנהג. ברם, הנאשם הנחוש הצליח להימלט מהמקום במהירות במכוניתו. בהמשך, לאחר שעוכב לחקירה, השיב הנאשם

עמוד 1

את הטלפון באמצעות בת זוגו. כתוצאה מהאלימות שנקט הנאשם נגרמו למתלוננת שבר ללא תזוזה בשורש כף יד ימין ונפיחות באף.

2. זה המקום לציין כי עובר להצגת ההסדר הופנה הנאשם לקבלת חוו"ד פסיכיאטרית, במסגרתה נמצא כי איננו סובל ממחלת נפש במובנה המשפטי, כי הוא כשיר לעמוד לדין, וכי היה אחראי למעשיו במועד ביצוע העבירות.

3. בהתאם להסכמות הצדדים, הופנה הנאשם לקבלת תסקיר מבחן, תוך שב"כ המאשימה הצהירה כי בדעתה לעתור לגזור על הנאשם מאסר בפועל. להלן עיקרי התסקיר: הנאשם בן 53, רווק, מתגורר עם בת זוגו ובתה הקטינה, נתון במגבלות "מעצר בית" בגין מעשיו בהליך דנן, ומתקיים מקצבת נכות על בסיס נפשי ופיזי. הנאשם נשר ממערכת החינוך לאחר 10 שנות לימוד, במהלך התמודד לדבריו עם בעיות קשב וריכוז וקשיים לימודיים. הוא עבד בעבודות מזדמנות, למד מספר קורסים בבישול, התגייס לצה"ל, ערק לאחר כשנה, ובהמשך הופסק שירותו הצבאי. במהלך תקופת עריקותו נקלע הנאשם לעימות פיזי במהלך בילוי במועדון, במסגרתו איבד את עינו השמאלית כתוצאה מדקירה. מאז האירוע סובל הנאשם מהפרעה פוסט טראומטית ומתקיים מקצבת נכות. לדברי הנאשם, מאז שנת 2018 הוא מטופל במרפאה לבריאות הנפש בנתניה, מתמודד עם חרדות, מטופל תרופתית ומגיע לפגישות מעקב אחת לשלושה חודשים. לחובתו שתי הרשעות קודמות מהשנים 2018-2019 בגין ביצוע עבירות רכוש ואלימות, והוא ריצה מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

הנאשם הודה בביצוע מעשי העבירה מושא כתב האישום. לדבריו, פעל בשל מצוקה כלכלית, מבלי לחשוב אודות השלכותיהם. כשהתבקש להבהיר את פשר האלימות שנקט כלפי המתלוננת, טען כי היה נתון בסערת רגשות, כי חש מותקף, וכי פעל באופן אינסטינקטיבי. הוא הביע אמפתיה למתלוננות ונכונות לפצותה. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מתקשה לבחון את המניעים להתנהגותו, נוטה למקדה בגורמים חיצוניים, ועסוק בעיקר במחירים בהם הוא נאלץ לשאת בגין מעשיו. הוא הביע אמנם נכונות להשתלב בהליך טיפולי, אך התקשה להצביע על גורמי סיכון במצבו, והתמקד בעיקר ברצונו להיטיב את מצבו הנפשי. קצינת המבחן העריכה כי הנאשם איננו בשל לטיפול, כי הנכונות שביטא נובעת ממוטיבציה חיצונית בלבד, וכי מקורה בחששותיו של הנאשם מפני העונש שיוטל עליו. היא העריכה כי נשקף ממנו סיכון בעוצמה בינונית להישנות עבירות אלימות, שחומרתן צפויה להיות בינונית אף היא. משכך נמנעה מהמלצה טיפולית, והמליצה על ענישה מוחשית, בפרט בהתחשב בהרשעותיו הקודמות והרלוונטיות של הנאשם. בצד זאת, כדי למנוע התדרדרות במצבו הנפשי והתפקודי, המליצה להסתפק בעונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות "ברף הגבוה" בתוספת פיצויים למתלוננת.

4. בפתח ישיבת הטיעונים לעונש ביקש ב"כ הנאשם להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר משלים. הבקשה נדחתה בהחלטה מנומקת שניתנה על אתר, ולא ראיתי לצטט ממנה (המבקש להרחיב מוזמן לעיין בה). נפגעת העבירה העידה בקצרה באשר למצבה כיום. לדבריה, היא נתונה בחרדות, איננה

מצליחה לישון בלילות ונוטלת לשם כך תרופות הרגעה, חווה תחושות פחד מבני אדם, וממעטת להגיע לנתניה בשל הטראומה בה היא נתונה. עודנה סובלת מכאבים בידה, עוברת טיפולי פיזיותרפיה, וקבעה תור לפסיכיאטר לבדיקה.

5. ב"כ המאשימה פירטה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, וביקשה לשקול לחומרה את השילוב בין עבירת רכוש מכוערת ומתוכננת שביצע הנאשם, לבין תקיפתה של המתלוננת באלימות שהסבה לה חבלה חמורה. היא סקרה את השלבים השונים בהתנהלותו של הנאשם, אותו תיארה כחסר מעצורים, שמעשיו מאופיינים בבריונות ואימפולסיביות, בצד מרכיבים של תכנון וערמומיות - האופן בו מצא להיכנס לחנות כדי לגנוב את הטלפון. אין המדובר בגנב שניצל הזדמנות שנקרתה בדרכו, כי אם במי שפעל בדרך מכוונת, תוך ביצוע פעולת הסחה. הנאשם הפעיל כלפי המתלוננת אלימות במספר מהלכים, ופעל כדי למנוע ממנה להשיב את הרכוש שגנב. האלימות שנקט התגברה והסלימה, והביאה לתוצאה חמורה. אפילו עוברי אורח שניסו לעכב את הנאשם ולמנוע ממנו מלברוח, לא הועילו. ב"כ המאשימה ביקשה מבית המשפט לשקול את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו לנפגעת העבירה. היא הפנתה לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 16-32 חודש מאסר בפועל.

לצורך גזירת העונש בתוך המתחם הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, שלחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות רלוונטיות - אלימות ורכוש. ב"כ המאשימה התייחסה לתסקיר המבחן, שלשיטתה שלילי במהותו, וכן לחוות הדעת הפסיכיאטרית שאיננה מלמדת על קרבה לסייג אי שפיות הנפש. ב"כ המאשימה ביקשה "להעביר מסר ברור וחד משמעי בענישה, אשר ישקף את מידת הסלידה של החברה בעבירות כאלה, וכי אין מקום שאישה או כל אדם יהיה נתון לאלימות משמעותית כזו, על רקע עניין של מה בכך, ומבלי שעשה כל אקט או מעשה שיצדיק התנהגות אלימה כלפיו". משכך ביקשה לגזור על הנאשם מאסר בפועל למשך 20 חודשים בניכוי תקופת מעצרו, מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת בסך 10,000 ₪.

6. ב"כ הנאשם הפנה לאופן בו תוקן כתב האישום לקולה, תוך מחיקת עבירת הגניבה. הנאשם הודה במעשיו כבר בחקירתו הראשונה במשטרה, הביע חרטה והשיב את הטלפון שנטל. הוא ביקש לזקוף לטובת הנאשם את העובדה שהעבירה החמורה יותר מאלו בהן הורשע - חבלה חמורה, לא הייתה מתוכננת, ובוצעה באופן ספונטני. אשר לנזק למתלוננת, הוא אינו רב, ועשוי היה להיגרם לה כתוצאה מנפילתה. לדבריו, היעדר אסמכתאות באשר למצבה הפיזי והנפשי העדכני של נפגעת העבירה, מדבר בעד עצמו. ב"כ הנאשם הפנה אף הוא לפסיקה, כשלטענתו מתחמי העונש בגין עבירה של חבלה חמורה נעים בין 7-8 חודשי מאסר בפועל ברף התחתון לבין 20-25 חודשים ברף העליון, וזהו המתחם שביקש לקבוע.

ב"כ הנאשם התייחס לתוכנו המפורט של התסקיר, אשר מבוסס, בין השאר, על מסמכים שהוצגו לקצינת המבחן (הוגשה אסופת מסמכים רפואיים - ענ/1). הוא ביקש לזקוף לזכות הנאשם את נסיבות

חייו המורכבות, לרבות האופן בו איבד את עינו בגיל 19 "לאחר תקיפה של אלמונים, כנראה על רקע לאומני". הנאשם סובל מאז מפוסט טראומה, ומצבו הנפשי והרגשי מצוי בתהליך של התדרדרות. כמו כן, במהלך מעצרו של הנאשם בעקבות מעשי העבירה בהליך דנן, הוא סבל מזיהום ברגלו, עד כי נאלץ לעבור כריתה של אחת מאצבעותיו. ב"כ הנאשם ביקש לגזור את עונשו של הנאשם "לא בתחתית אלא בשליש התחתון" של מתחם העונש שהציע, להתחשב בתקופת המעצר שריצה (כחודש ומחצה), בתקופה הארוכה בה היה נתון בתנאי "מעצר בית" (כשנה), ולגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות, מבלי לנכות את תקופת המעצר.

7. לאחר טיעוניו של ב"כ הנאשם נשמעו בהסכמה דבריה של גב' לין לוי, בת זוגו של הנאשם מזה כשמונה שנים, ומי שמפקחת עליו במסגרת התנאים המגבילים בהם הוא נתון, ועומדת בקשר רציף עם שירות המבחן. לדבריה, האופן בו נאלצה להפסיק את עבודתה כדי לשהות עם הנאשם, גרם לפגיעה קשה במצבם הכלכלי של בני הזוג, אשר נאלצים להסתפק בקצבת הנכות של הנאשם, ולהסתמך על הוריה של בת הזוג, הנושאים בדמי שכר הדירה. היא תיארה את הקשיים מהם סובל הנאשם, אשר מפאת צנעת הפרט לא יפורטו (פר' עמ' 20 ש' 1-3). גב' לוי הלינה נגד מסקנותיה של קצינת המבחן, אשר זקוק לדעתה "לטיפול מקצועי וטוב. שיחות". מאמציהם לקבל הפנייה לפסיכיאטר עלו בתוהו, בשל העומס על שירותי בריאות הנפש בעקבות המלחמה. במהלך עדותה של גב' לוי ניכרו התרגשות הרבה, אהבתה לנאשם, ורצונה הכן לסייע לו. לדבריה, הם מנהלים שיחות ארוכות במהלך הנאשם מביע צער על מעשיו, ומבקש להתנצל בפני המתלוננת ולחבק אותה. גב' לוי ביקשה מבית המשפט להימנע מלגזור על הנאשם מאסר בפועל, מתוך חשש שיאבד את חייו, מאחר שאיננו מסוגל לשהות במסגרת סגורה וכפויה. לדבריה, התקופה בה שהה במעצר היוותה עינוי עבורו.

8. הנאשם הביע חרטה על מעשיו. לטענתו, המעשה לא היה מכוון. כשהתבקש להסביר את דבריו, טען כי כאשר רדפו אחריו אנשים לרכבו, לא זיהה שמדובר בבחורה וברח מתוקפיו, שאחד מהם אף עקר את דלת מכוניתו. כשהופנה לכך שהללו רדפו אחריו לאחר שתקף את המתלוננת וחבל בה, והתבקש שוב להסביר הכיצד טען שפעל באופן בלתי מכוון, השיב כי לא התכוון לנקוט אלימות. "כאשר תכננתי לגנוב את הטלפון לא תכננתי להיות אליים. בסופו של דבר, אני לא יודע מה קרה לי באותו רגע, איבדתי כל פרופורציה, אין לי תשובה על זה. אני מביע חרטה, אני יודע שהמעשה בל יעבור אני מתבייש שעשיתי את זה". הנאשם סיפר כי הוא נתון במצב נפשי ירוד כתוצאה מהמלחמה, בשילוב תחושת חוסר הוודאות לקראת גזר הדין. הוא ביקש מבית המשפט להתחשב מצבו הבריאותי, המנטלי והכלכלי: "אני זועק לעזרה שיעזרו לי. המשפחה שלי כרגע גם ניתקה איתי קשר, ואני נשארתי לבד בעולם הזה, עם בת זוגתי והבת שלה שאני מגדל אותה קרוב ל-8 שנים, לקחתי אותה בעצם כמו בת". הוא פנה למתלוננת, הביע חרטה, ואיחל לה החלמה מהירה.

דין

9. נהרות של דיו נשפכו אודות תופעת האלימות בחברה והחובה למגרה, בין השאר בדרך של

ענישה קשה ובלתי מתפשרת. "יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, 10.11.2009).

10. מעשיו של הנאשם חמורים, וראויים לענישה בהתאם. אמנם, צודק ב"כ הנאשם בטענתו כי הנאשם לא תכנן מבעוד מועד לפגוע פיזית במתלוננת, והתעתד לברוח מהחנות כשהטלפון בכליו. ברם, אין בנתון זה כדי לסייע בעדו. טיבה של המציאות שהיא מתפתחת ומשתנה, ואין לו לנאשם להלין אלא על עצמו. בבחירתו לבצע עבירת רכוש נטל על עצמו סיכון להסלמת האירוע, גם אם לא צפה אותו מראש. כך, מעשה שהחל בניסיון לבצע גניבה "פשוטה", ללא שימוש בכלי משחית או בגרימת נזק פיזי לבית העסק, הסתיים בחבלה חמורה שחבל הנאשם במתלוננת - מוכרת תמימה שכל חטאה, ניסיונה להגן על מקום עבודתה ועל קניינו של מעסיקה.

כעולה מנסיבות האירוע המפורטות בכתב האישום המתוקן, ואף מעדותו של הנאשם לפני בדבריו לעונש, הוא תכנן מבעוד מועד לגנוב את הטלפון. לשם כך פנה למתלוננת וביקש לרכוש מכשיר יקר במיוחד. הנאשם פעל בתחכום, אשר נועד להרחיק את המתלוננת מהדלפק, באופן שיאפשר לו ליטול את הטלפון ולברוח. כך - לאחר שזו הניחה את המכשיר על הדלפק, ביקש ממנה להוסיף ולהביא מטען תואם, וכשפנתה כדי למלא את מבוקשו, נטל את הטלפון ונמלט מהחנות.

ברם, תוכניתו של הנאשם השתבשה לנוכח נחישותה של המתלוננת, שעשתה כל שביכולתה כדי לסכלה. היא רדפה אחריו אל מחוץ לחנות - אז דחף אותה הנאשם והמשיך במנוסה. גם בשלב זה לא אמרה המתלוננת נואש, אלא הגיעה בעקבותיו של הנאשם אל הרחוב. בשלב זה הסלים הנאשם את מעשי האלימות, כשחבט בראשה של המתלוננת במכת אגרוף, בעט ברגלה ודחף אותה. חרף האלימות הקשה שספגה הצליחה המתלוננת להתעשת, וניסתה ליטול את הטלפון שנפל מידיו של הנאשם. דא עקא, כוחו העודף של הנאשם עמד לו. הוא הדף את המתלוננת בעוצמה כך שנפלה לארץ, הוסיף וחטף מידה את מטען הטלפון, וניסה להימלט במכוניתו. עינינו הרואות - שלב אחרי שלב החרף הנאשם את מעשיו העברייניים. החל מעבירת רכוש מתוכננת שלא נועדה לגרום לנזק פיזי לאיש, עבור בדחיפה שלא הסבה למתלוננת לנזק פיזי, המשך בהכאתה בברוטליות, וכלה בדחיפתה האלימה והפלתה ארצה. צודקת ב"כ המאשימה בטענתה, כי היו לנאשם הזדמנויות רבות לחדול ממעשיו הרעים, אך הלה בחר אחרת, תוך הסבת נזק מצטבר למתלוננת - פיזית ונפשית.

במעשיו פגע הנאשם בבריאותה של המתלוננת, בשלוות נפשה, בתחושת הביטחון שלה

ובזכותה להתנהל במקום עבודתה ללא חשש כי תיפגע. הנאשם גרם לנפגעת העבירה לנזק גופני קשה - שבר בשורש כף היד, אשר תוצאותיו ניכרות גם כיום, והיא ממשיכה לקבל טיפולים בעטיו. לא פחות חמור מכך, הנאשם גרם לה לסבל נפשי מתמשך. פוטנציאל הנזק כתוצאה ממעשיו של הנאשם - אף הוא גבוה. הנאשם הֵקִין להכות באגרוף בראשה של המתלוננת - איבר רגיש שברגישים, באופן שעלול היה להסב לה נזק רב יותר. לא למותר להזכיר את המובן מאליו - פגיעתו של הנאשם בקניינו של המעסיק. הרכוש הושב אמנם לבעליו, באופן המקרה במידת מה את עוצמת הפגיעה, אך לבטח לא מאינה.

11. בחנתי את פסקי הדין שהגישו הצדדים באשר לעונש. ב"כ הנאשם הסתפק בהפניה למספר פסקי דין של הערכאה הדיונית - בתי משפט השלום. ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי דין של הערכאות כולן. אפנה לפסקי הדין אותם מצאתי כרלוונטיים (בשינויים המתאימים לענייננו).

ע"פ 7353/18 חדד נ' מדינת ישראל (1.5.19) (הוגש בידי ב"כ המאשימה). המערער הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של דרישת נכס באיומים (בכוח), לפי סעיף 404 לחוק העונשין. המתלוננת הלכה ברחוב בתום יום עבודתה, כשהיא משוחחת בטלפון. המערער שהבחין בה, החליט לגנוב את הטלפון. הוא הלך אחריה, רץ בכיוונה, והושיט את ידו כדי ליטול את הטלפון. המתלוננת התנגדה והצמידה את הטלפון לגופה. המערער אחז בה בשתי ידיו וניער אותה בחוזקה. כשהבינה המתלוננת כי הוא מעונין בטלפון, היא השליכה אותו לארץ, והמערער נטלו. בית המשפט המחוזי קבע את מתחם העונש בין 12-28 חודשי מאסר בפועל. על רקע הליך שיקומי, ובהתחשב בכך שהמערער היה נתון במעצר משך ארבעה חודשים, הוא נדון למאסר בפועל בן חמישה חודשים בדרך של עבודות שירות, צו מבחן לשנה ופיצויים למתלוננת. בית המשפט העליון אימץ את מתחם העונש שנקבע בבית המשפט המחוזי (פסקה 10). חרף האמור, בהתחשב בתהליך השיקומי שעבר המערער, ובהמלצת שירות המבחן, התקבל הערעור כך שחלף מרכיב המאסר בפועל נדון המערער לצו של"צ בהיקף 300 שעות.

עפ"ג (מרכז-לוד) MULUGETA 38524-11-17 נ' מדינת ישראל (20.3.18) (הוגש בידי ב"כ המאשימה). המערער הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין. בהיותו שיכור הבחין המערער במתלוננת, תפס בצווארה ומשך אותה במעלה הרחוב. שני עוברי אורח נחלצו לעזרתה של המתלוננת, ודרשו מהמערער לשחרר אותה. בתגובה נטל הלה את תיק הגב שנשאה המתלוננת על כתפה. הוא נמלט מהמקום, הוציא מהתיק כסף מזומן בסך 150 ₪, והשליכו בסמטה סמוכה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 9-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר את עונשו של המערער בתחתית המתחם, ל-9 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, מאסר על-תנאי ופיצויים לנפגעת העבירה. בית המשפט המחוזי קבע כי האירוע מצוי ברף חומרה גבוה, עד כי הוא גובל בביצוע עבירת שוד. מבלי שנקבעו מסמרות באשר למתחם העונש הראוי, נמצא כי תוצאת גזר הדין מצויה במתחם הסבירות, ומשכך הוחלט לדחות את הערעור.

ע"פ (מרכז-לוד) 29248-08-22 אלבאז נ' מדינת ישראל (19.12.22). המערער הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות פציעה כשהעברין מזוין ואיומים. ברקע למעשים - סכסוך אזרחי בין המתלונן שהוא עורך דין, לבין המערער שהוא שייח' קהילה בעיר לוד. על רקע ויכוח בין השניים איים המערער על המתלונן וסטר בפניו. המתלונן ביקש לתעד את המערער והתרחק ממנו. בתגובה נטל המערער אבן גדולה, הטיח אותה בחוזקה בפניו של המתלונן, ובידו השנייה סטר בפניו פעם נוספת. המתלונן החל להימלט מהמקום בעוד המערער רודף אחריו, ואף השליך לעברו אבן שפגעה ברגלו. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן דימום חזק באפו ובחלל הפה, כאבי ראש, בחילות והקאות, המטומה תת-עורית בראשו, חתכים באפו וצלקת בשני איזורי הפציעה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המערער על הכרעת הדין, אימץ את מתחם העונש שנקבע בבית משפט השלום, וקיצר קמעה מעונש המאסר בפועל, שהועמד על 16 חודשים, תוך התחשבות בגילו המבוגר של המערער, היעדר הרשעות קודמות, היותו אב לשבעה ילדים בהם שני קטינים, ותרומתו רבת השנים לקהילה כפי שתוארה על ידי עדי האופי.

רע"פ 9543/16 מוחמד נ' מדינת ישראל (12.3.17). המבקש הורשע בעבירות חבלה חמורה, תקיפה גורמת חבלה, תקיפה סתם ואיומים, בגין אירוע במסגרתו תקף שני מתלוננים, את האחד באגרופים בפניו, ואת האחר שביקש לברר את פשר האירוע, תקף "באמצעות שפכטל" בפניו וחנוק אותו באמצעות חולצה. הוא הוסיף ואיים על המתלוננים כי ישרוף את מכוניתם אם יפנו למשטרה. בית משפט השלום קבע מתחם בין 12-36 חודשי מאסר וגזר את עונשו של המבקש ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיצר את המאסר בפועל ל-18 חודשים. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

12. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי ובמדיניות הענישה, אני קובע את מתחם העונש בגין העבירות שביצע הנאשם, בין 12-24 חודשי מאסר בפועל.

13. בקביעת העונש בתוך המתחם שקלתי לטובת הנאשם את הודייתו במיוחס לו, וכפועל יוצא מכך, קבלת אחריות, הבעת חרטה, הימנעות מהצורך בהבאתם של עדים לבית המשפט, בפרט המתלוננת, חיסכון מזמנם של המאשימה ועדיה, ומזמנו הציבורי היקר של בית המשפט. כן לקחתי בחשבון את נסיבותיו של הנאשם, כפי שקיבלו ביטוי בתסקיר המבחן, בחוות הדעת הפסיכיאטרית, בעדויותיהם לעונש של הנאשם ובת זוגו, וכמובן בטיעוניו של בא כוחו. מצבו הגופני של הנאשם, הטראומה שחוה בצעירותו כשהתעורר בעינו האחת באירוע אלימות, חוויית המעצר הקשה שחוה אך לאחרונה, שבעקבותיה נאלץ לעבור כריתה של אצבע ברגלו כתוצאה מנמק, ומצבו המנטלי והכלכלי - אלו נשקלו בכף החסד. עדותה הנרגשת של בת זוגו, אף היא נלקחה בחשבון.

מן העבר האחר, לא ניתן להתעלם מהרשעותיו הרלוונטיות והמכבידות של הנאשם. בשנת 2018 הורשע בביצוע עבירת גניבה, בגינה נדון למאסר על-תנאי והתחייבות. בשנת 2019 הורשע בביצוע עבירות נהיגה פוחזת של רכב, גניבה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו

והפקרה אחרי פגיעה, בגין נדון למאסר בפועל בן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות ועונשים נלווים, לרבות פיצויים לנפגע העבירה בסך 5,000 ₪. למרבה הצער, הנאשם גילה על עצמו בהתנהגותו, כי הרשעותיו הקודמות והעונשים שהוטלו עליו, לא הותירו בו רושם ניכר, ולא מנעו ממנו מלשוב ולבצע את המעשים הרעים עליהם הוא נותן עתה את הדין.

אמנם, הנאשם שיתף פעולה במידה מסוימת עם קצינת המבחן והודה במעשיו, אך הערכתה של קצינת המבחן באשר למסוכנות שעודנה נשקפת ממנו, ובאשר לחוסר התאמתו להליך טיפולי - מקובלת עליי. כפי שקבעתי בדיון מיום 19.11.24, "... קצינת המבחן ביצעה מלאכה יסודית לעילא ולעילא. התסקיר בנוי כהלכה, התייחס לכל פרמטר רלוונטי, ובחן ביסודיות את נתוניו של הנאשם, את מידת הסיכון הנשקפת ממנו, את מידת שיתוף הפעולה שלו, את יכולתו להיתרם מטיפול".

חרף התרשמותה זו המליצה קצינת המבחן, כזכור, לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל "ברף הגבוה" שירוצה בעבודות שירות. בהיעדר עילה מבוררת לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, אין בידי להיעתר להמלצתה. ב"כ הנאשם, בהגנותו, ביקש לגזור את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם. עתירתו זו מגלמת התחשבות רבה בשיקולים לקולה אותם פירטתי לעיל, אך מצאתי כי ניתן לאמצה. בצד עונש המאסר, מובן כי יש לחייב את הנאשם בפיצויים לנפגעת העבירה. אדגיש כי הפיצויים שייקבעו - אין בהם כדי לענות על מלוא הנזק שנגרם לה, אלא מהווים משום פיצוי ראשוני בלבד, כמעין "עזרה ראשונה" כהגדרתה בפסיקה. מבלי להביע עמדה, מובן שהמתלוננת רשאית לנקוט הליך אזרחי של תביעת פיצויים. הנאשם ביצע את מעשיו כדי להפיק רווח כספי על חשבון קניינו של אחר, ולפיכך יש לחייבו בקנס כספי. עם זאת, בהתחשב במצבו הכלכלי, ייגזר הקנס על הצד המתון.

14. סוף דבר, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו מיום 30.8.23 עד יום 15.10.23.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש או אלימות "מסוג פשע".

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת רכוש או אלימות "מסוג עוון".

ד. פיצויים בסך 7,500 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 2). הפיצויים ישולמו ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.2.25 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מידי. המאשימה תמסור במזכירות את פרטי נפגעת העבירה.

ה. קנס בסך 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים

שווים ורצופים, החל מיום 10.6.25 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

כל סכום שיופקד על ידי הנאשם יזקף ראשית לטובת הפיצויים. מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים והקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

· כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;

· מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) 35592* או בטלפון 073-2055000;

· במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

על מנת לאפשר לנאשם להשתתף במיון מוקדם של שב"ס, ובהתחשב בכך שניהל את משפטו כשהוא משוחרר בתנאים, מצאתי לאפשר דחיית תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל, בכפוף לכך שתנאים בהם נתון הנאשם יחולו עד התייצבותו לריצוי עונשו. ערבויות שניתנו תעמודנה בתוקפן בהתאם. הנאשם יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 26.1.25 עד השעה 10:00 בבית מעצר "הדרים", או במקום אחר על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 074-7831077 או 074-7831078.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשפ"ה, 17 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.